

Jak jsem učil Řeky chytat ryby

Alena a Ondřej Fischerovi

Jednoho jarního dne dostala paní učitelka na gymnáziu, kde jsem chodil do školy, pořádný nápad jet na školní výlet na týden do Řecka. Nu což, ani jsem se moc nebránil. Škola totiž zájezd štědře sponzorovala, a tak týdenní dovolená v Řecku stála tolik, jako dvě čtvrtletní jízdenky na tramvaj. Zatímco ostatní spolužáci s učitelkou se oddávali úžasnému písku a průzračné vodě, čili pro mě naprosto nezáživné zábavě, já popadl dalekohled a udici a vydal se s kamarádem na průzkum nedalekých bažin.

Takové bažiny jste asi ještě neviděli. Byly pár desítek metrů od moře, od kterého je dělila jen písková pláž, a táhly se kus do vnitrozemí. Rostla tam spousta rákosí, podivných slanomilných rostlin a hemžily se rybami, racky a volavkami. Ryby! Tohle bude zábavná dovolená!! Kamarád byl taky vášnivý rybář. Slíbili jsme učitelce, že budeme v dohledu pláže, vytáhli udice, a svorně jako bratři v triku nahodili.

A tu jsem zpozoroval, že stejný nápad měla spousta lidí. Po bažině stála řada místních domorodců Řeků a snažili se chytit večeri. Aspoň zdálky to tak vypadalo. Řeknu vám, v dějepise jsme se učili, že Řekové se mimo jiné živí rybolovem. Pokud je to pravda, tak je to hotový zázrak, že neumřeli hladu. Z jejich techniky mi lezly oči z důlků. Místní používali k lovu udice, na kterých bylo asi kilogramové závaží jako olůvko. To vždycky bylo, jako by to vody hodili balvan. Jejich nához bezpečně všechny ryby vyplašil a byly pryč. Jedinou šanci podle mě měli, pokud by rybu při náhozu trefili olůvkem do hlavy, na což patrně také spoléhali. Také jsem si všiml, že neumí házet návnadu kolem do vody, aby si ryby přilákali. Naházeli jsme pár kousků neodolatelného českého chleba do vody a rázem byly všechny ryby z širokého dalekého okolí u nás. Náramně mě i kamarádovi stouplo sebevědomí, když my už jsme měli tři ryby, a ostatní ani jednu. Jen se uče, pánové Řekové, jak se to dělá! Ladně nahodím, trošku potáhnu, hups, šhub, moty moty, a rybu vytáhnu. Styďte se, že vás tu dva staří pytláci od potoka musí učit chytat ryby! Hlasitě jsme to komentovali a přidávali si: „Teda, tady to padá, skoro jako u nás doma. Ale tam máme ryby větší, co pstruh, to půl metru!“ vytahovali jsme rybářskou latinu a jen litovali, že nám okolní nerozumějí. Ale jeden místní se učil rychle. Postupně začal nahazovat blíž a blíž k nám, až nám házel přímo do místa, kde jsme si ryby navnadili. Taková drzost. Co si ten chlápek vůbec myslí!?! Přemýšleli jsme s kamarádem, jak mu to slušně naznačit, ale zkuste nadat člověku, který vám nerozumí ani slovo. Ale přesto jsme to zkusili a spustili pěkně nahlas, aby slyšel, jak jsme rozlobení. To snad pozná, že mu někdo nadává! „To je ale utřifous! Tak my si tu navnadíme a on nám ty ryby krade! Mizera! Že mu to není trapné, zloděj jeden. Trapasák! Haluzák! Sám neumí ani napíchnout žízalu na háček! Uá, ten mě štve! Já se snad zvednu a vysvětlím mu to ručně! A jak se na nás pořád provokativně usmívá! To je drzost! To snad není pravda!“ rozohňovali jsme se. A milý domorodec se na nás pořád usmíval, křenil zuby, mrkal a nemožně nás štvál. To jsme už ho měli plně zuby a vrhali jsme jeho směrem ničující pohledy. A milý Řek se křenil ještě víc. A dost! Čeho je moc, toho je příliš! Zvedli jsme se a s vyhrnutými rukávy vyrazili k němu. A v té chvíli se Řek zašklebil ještě víc a povídá hezky česky: „Nazdar, koukám, že jste taky Češi!“

Hrůza mě polila, když jsem si vzpomněl, jaké důmyslné urážky jsme před chvílí schválně nahlas vypouštěli, aby je pěkně slyšel... Pán, ukázalo se, že je někde od Mělníka, se zasmál a ani se na nás moc nezlobil. Ale odnesl jsem si z té bažiny jedno poučení: pokaždé si dobře promysleme, co říkáme, než to řekneme. Ono totiž neuvážené slovo už nejde vzít nikdy zpátky, a horko těžko se pak napravují škody, které jsme svými nerozvážnými slovy způsobili. A ne vždycky jdou napravit kompletně. Apoštol Jakub v Bibli píše: „Domnívá-li se kdo, že je zbožný, a přitom nedrží na uzdě svůj jazyk, klame tím sám sebe a jeho zbožnost je marná. Jazyk je malý úd, ale může se chlubit velkými věcmi. Považte, jak malý oheň může zapálit veliký les!“ Tak vám přeji, aby se vám podařilo jazyk hlídat, ať nezpůsobí žádnou neplechu. A nezapomeňte, že podle toho, co říkáme a děláme, si lidi budou dělat představu o Pánu Ježíši!